

1713

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Uppt. av *Abe Campbell*

Anmärkingar:

efter

i *Rostock**Dalsland.*

1914.

Berrigjuba

Det va en gammal gubbe oppe i fjället för en
 tjugu år sen, som hette Simon. Men Simp-
 son kalla de honom. Han va en riktig troll-
 gubbe. Så när han skulle tota för armbest.
 Tog han brännvin och gned in och då läste
 han öfver såret:

Ringe rulle
 ligg i Tulle
 sprack

den, som stack
onen inte den som stacken ble!

I Guds Faders och Söns och den Helige Andes
namn, Amen.

1713

3

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Uppt. av ^DAle Campbell.

Anmärkingar:

efter

i Rostock

Galsland

1914

Besvärjelser

I Stamma klo.

Det fanns många gubbar här på byggen, för,
som kunde stamma klo.

När säre blöder starkt så får de det i stamma.
Och de i närvarande eller långt borta
borta det gör det stamma. De ska läsa
så här:

Stamma Guds ord

som ställte, ställde

Noaks flod,

han ställte det särade stället,

som blöder på N

I Guds Fadren och Söns och den Helige Andes namn.

Det är osvikeligt.

1713

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Uppt. av *Mrs Campbell*

Anmärkingar:

efter

i *Rosfork**Dalsland.*

1914.

(Trottdam)

Den Ynkande jorden

Om en flicka vill se den fästmannan hon skall få
 så ska hon gå till kyrkogården och ta jord
 från en grav. Den jorden lägger hon i en stek-
 panna och sätter den över sakta eld. När
 jorden börjar bli varm så puttrar det i
 den, sådär som om den koka, och då ropar
 den på fästmannan och då måste han kom-
 ma.

Men man ska akta sig riktigt nog för
 annars kan det döda honom om det
 kokar och ropar för fort.

Det var en flicka som gärna ville se sin

fästman. Då koka hon jorden men hon vaklar
ej elden utan jorden koka så häftigt och ropa
allt fortare och fortare: Petter, Petter, Petter.
Och dörren slås öpp och in kommer en Kar
Larande. Ropet hade jagat på honom och
in fortare det ropat ju väss hade han
öppningit. Och nu föll han ner och dog.
Det hade jagat ilijäl honom.

Uppt. av

Anmärkingar:

efter

i Rostock
Dalsland.

Den vite ormen

Den vite ormen va bra till läkemedel. Men det märkvärdigaste va att den som åt en bleo allvetande.

En gång va de en karing som fått tag i en vit orm. Och hon va så gla för hon visste ju va den va bra till. Nå. Då skulle hon koka den till såndan till middag. Och den fick koka på länge och väl och under tiden skulle karingen gå ett slag ut att laggårn. Då kom hennes pojke och lyfte på grytlocket. Då såg han att det va som ett skum å fett övert å de tyckte han kunde va gott och smaka på, och så tag han en brödkant och smorde

— "Sitter på och åt. Så doppa han också i grytan
och åt. I det samma kom karingen in.

— "O, mamma, om vet ja va kom fä för
kalv," skrek pojken, "det blir en vitrosi
kvigkalv."

— "Du har vatt i grytan, du kvis, så
gummur."

Ah hur mycke kom än åt så inte blev
hon klokare för det. För pojken hade ju
tagit all kraften från armen.
Så det kom ej dit de va munad.

1713

8

LUNDS UNIVERSITETS FOLKMINNESSAMLING.

Uppt. av

Anmärkningar:

efter

i

Rostock

Dalsland.

Imitativ berättelse

Jag hade fått för mig jag skulle lära mig att
skära bort narva på ögat på kreatur. Så visste
jag att Lars Larva ko hade fått narv på ögat.
De va på hösten. Han drog iväg med kon
och så tog han pigan med. Så när han
trodde di va ensam tog han tre alleepin-
nar en sätte på kon. Men jag låg i en buske
och såg alltsammans. Så tog han och skar
av den förste pinnen.

Då sa pigan, som hon skulle:

"Vad gör du?"

"Jag skär bort narva på koas öga," sa bonnen.

"Det logade, så pigan och så spotta hon tre gånger.

Det samma så de när han skär över den andre och tredje pinnen.

Sen spotta han smuttsen i koras äga och gned in.

Ju, jag har försökt det jag men men bara Tunggubben.

Uppt. av

Anmärkingar:

efter

i Rostock
Dalsland.

Ha.

Bonnen, som hade prästen på middag.

Det var en gång en präst som va
så god och vänlig mot allt kyrkofolket.
När han gick gången fram i kyrkan
så hälsade han både på mansidan
och kvinnosidan, men alla bönderna
tog han i kamm. Utom en bonne. Den
gick han förbi utan att se åt en gång.
Så det syntes, han va förtörnad på
honon.

Men bonnen han gick och fundera
på vad han skulle ta sig till förs att
prästen skulle bli god på honon igen.

Så sa han till sin kåring att det va bäst
di bjök prästen på middag nästa mör-
dag. Och så gick han ut i skogen och
sköt två hjärpar.

Så om vändan skulle kåringen
stanna hemma och söka hjärparna
medan bonnen för till kyrkan för att
hämta prästen. Men medan hjärpar-
na låg i grufan och stekte gick kåringen
ut i laggårn och då va pojken hemma
genast framme och snaka ^{den ene} på hjär-
pen; och det snaka så gott så han tog
en bit till, och så en till, till dess hela
hjärpen va uppäten. Då kom kåringen
in och fick se va hangort: "Pojke, va
tar du dig till, ska du äta upp hjärpen
för prästen!" — "Ja, om I bara snakar
mer ska I få se att I inte kan låta
bli o äta upp den andre ene."

"Jo, de kan du tro," sa kåringen och
tog en liten bit av den andre hjärpen.

ej avslutad.